Republica Moldova
mun. Chișinău, str. Kiev nr. 3

Dosarul nr. 3-5000/2024

H O T Ă R Â R E

în numele Legii

Dispozitivul hotărârii judecătorești a fost pronunțat în ședința de judecată desfășurată în data de **15 aprilie 2025, în Republica Moldova, mun. Chișinău, str. Kiev nr. 3.**

În conformitate cu art. 226 alin. (2) Cod administrativ, deoarece participanții la proces au depus cerere de apel, hotărârea este **întocmită integral în termen de 45 de zile lucrătoare** calculate începând cu data recepționării materialelor cauzei.

15 aprilie 2025 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău
sediul Rîșcani

În conformitate cu art. 46 alin. (1) CPC, instanța de judecată
specializată pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ:
Președintele ședinței, judecător, Bolocan Elena,
Grefier, Negru Elena,
Interpretul Bujor Neonila,

Cu participarea:
Reclamantului Arakelyan Marianna, reprezentat de către avocatul Toia Anatolii,
Reprezentantului autorității publice pârâte IGM al MAI al RM, Grossu Iulia,
Fiind respectată procedura legală de citare a participanților la proces, înaintea pronunțării pe fond, participanților la proces având posibilitatea de a-și expune punctul de vedere verbal și/sau scris în conformitate cu art. 38, 218 Cod administrativ al RM,

Examinând în **ședință închisă în limba de stat în procedura contenciosului administrativ în limitele controlului judecătoresc – acțiunea în contencios administrativ** înaintată de Arakelyan Marianna împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM, cu privire la anularea actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil, –

C o n s t a t ă:

Acțiunea în contencios administrativ: În data de 02 decembrie 2024, Arakelyan Marianna s-a adresat în instanța de judecată cu cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM, cu privire la anularea actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil.

În motivarea acțiunii indică, că la 15 octombrie 2024, în conformitate cu prevederile art.51 al Legii nr. 270 din 18.12.2008, s-a adresat către Direcția azil și integrare a IGM cu o cerere privind acordarea statutului de refugiat pe teritoriul Republicii Moldova. Prin Decizia nr. 6556/24/DAA din 31.10.2024, autoritatea a dispus respingerea cererii de azil. Decizia i-a fost adusă la cunoștință în data de 31.10.2024.

Reclamanta consideră că decizia în cauza este neîntemeiată, întrucât încalcă în mod grav o serie de principii fundamentale garantate atât de legislația națională (art. 11 din Legea nr. 270 din 18.12.2008, art. 19 alin. (3) din Constituția Republicii Moldova), cât și de normele internaționale (art. 5 alin. (1) din CEDO). În plus, motivele invocate în decizie sunt de natură formală și au ca efect restrângerea nejustificată a dreptului persoanei de a solicita azil.

În susținerea poziției sale, reclamanta invocă dispozițiile art. 11 alin. (2) din Legea nr. 270/2008, care stipulează că: „Niciun beneficiar al unei forme de protecție nu poate fi returnat sau expulzat într-o țară ori într-un teritoriu unde viața sau libertatea sa ar putea fi amenințată sau unde ar putea fi supus torturii, tratamentelor inumane ori degradante."

Precizează că, conform art. 17 din aceeași lege: „Statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă."

Reclamanta subliniază că, raportând situația de facto relatată de ea în cadrul interviului desfășurat de către DAA a IGM la dispozițiile legale sus-citate, se evidențiază o serie de circumstanțe relevante, și anume că: este integrată social în Republica Moldova, copiii săi sunt înscriși în sistemul educațional național, iar nicio altă țară nu îi poate garanta un nivel de protecție similar. Astfel, având în vedere argumentele expuse, prevederile legislației în vigoare, precum și concluziile formulate în rapoartele diferitor organisme internaționale, rezultă cu claritate că Arakelyan Mariana se încadrează pe deplin în dispozițiile art. 16 lit. a) din Legea nr. 270 din 18.12.2008, motiv pentru care se impune acordarea uneia dintre formele de protecție prevăzute de cadrul normativ național.

Relevă că, conform prevederilor art. 46 alin. (1) lit. c) și e) al Legii nr. 270 din 18.12.2008, la aprecierea motivelor de persecuție, autoritățile competente trebuie să țină cont de următorii factori: c) conceptul de naționalitate nu se va limita la noțiunea de cetățenie sau la apatridie, dar va include apartenența la un grup determinat prin identitatea sa culturală, etnică sau lingvistică, prin originile geografice sau politice comune ori prin relația pe care o are cu populația unui alt stat; e) conceptul de opinie politică, care include deținerea unei opinii cu privire !a o anumită problemă, legată de eventuali agenți de persecuție menționați la art.47 și de politicele și metodele acestora, indiferent dacă acea opinie a fost sau nu manifestată de solicitant."

Potrivit alin. (2) al aceluiași articol, conform noțiunii de refugiat, trebuie să existe o legătură între motivele menționate în prezentul articol și actele de persecuție stabilite la art.45 alin.(1) și (2).

De asemenea, art. 42 alin. (1) și (2) al Legii nr. 270 din 18.12.2008 prevede că, la soluționarea cererilor de azil. autoritățile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt și de drept care ar putea conduce la soluționarea cauzei. chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menționată expres în cererea de azil sau în plângere. La soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente au obligația să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz. sau la solicitarea acestuia.

Potrivit art. 43 alin. (2) al Legii nr. 270 din 18.12.2008, la examinarea cererii se vor lua în considerare informațiile precise și actualizate din surse diferite despre situația generală din țara de origine a solicitantului de azil, pentru evaluarea situației lui personale.

Totodată, art. 48 alin. (1) și (2) al Legii nr. 270 din 18.12.2008, stabilește că, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine. O temere bine întemeiată de persecuție sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe acțiuni exercitate de solicitant după părăsirea țării de origine, în special în cazul în care s-a stabilit că acțiunile respective constituie expresia și continuarea convingerilor sau a orientărilor pe care le avea în țara de origine.

Reclamanta concluzionează că în decizia autorității competente lipsește atât cercetarea tuturor aspectelor relevante ale cererii de azil, prevăzute de art. 42 al Legii 270/2008, cât și informații precise și actualizate din surse diferite despre situația generală din țara de origine, impuse de art. 43, dar și lipsa întemeierii a autorităților competente pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării de origine, care este obligatorie în virtutea prevederilor art. 48 al aceleiași Legi 270 din 18.12.2008.

În consecință, reclamanta solicită anularea deciziei nr. 6556/24/DAA din 31.10.2024, emisă de Direcția Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație, și obligarea Inspectoratului General pentru Migrație să emită actul administrativ individual favorabil, prin care să acorde lui Arakelyan Marianna una dintre formele de protecție prevăzute de art. 16 din Legea nr. 270/2008.

Referința pârâtului Inspectoratul General pentru Migrație: În apărarea sa pârâtul a înaintat referință, solicitând respingerea ca neîntemeiată a acțiunii în contencios administrativ înaintate de către Arakelyan Marianna. (a se vedea f.d.18-25)

În cadrul dezbaterilor judiciare, în temeiul art. 218 Cod administrativ al RM, art. art. 211, 213, și art. 233 Cod de procedură civilă al RM:

În ședința de judecată, reclamanta Arakelyan Marianna, fiind reprezentată de către avocatul Toia Anatolii, a susținut în fapt și drept cererea de chemare în judecată, solicitând admiterea integrală a acțiunii în contencios administrativ.

Reprezentantul autorității publice pârâte IGM al MAI al RM, Grossu Iulia, în ședința de judecată a solicitat respingerea acțiunii în contencios administrativ ca fiind neîntemeiată, în baza circumstanțelor de fapt și drept în referință.

Admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ: În fapt și în drept, obiectul acțiunii în contencios administrativ îl constituie acțiunea în contencios administrativ înaintată de Arakelyan Marianna împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM, cu privire la anularea actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil.

În drept, instanța de judecată reține că, în temeiul art. 17 din Codul administrativ, **drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.**

În temeiul art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, **orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.** O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci cînd **autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.**

În temeiul art. 206 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ

individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ).

Acțiunea în constatare prezumă existența unui interes îndreptățit pentru constatarea solicitată. Acțiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul își poate sau și-ar putea revendica drepturile printr-o altă acțiune prevăzută la alin. (1), cu excepția situației cînd se urmărește constatarea nulității unui act administrativ individual sau normativ.

În temeiul art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sînt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

În temeiul art. 207 alin. (2) din Codul administrativ, acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special cînd: a) există o hotărîre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209; e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17; f) nu sînt întrunite condițiile prevăzute la art. 208 CA – procedura prealabilă; g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;

h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

În temeiul art. 209 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art.165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător.

Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

Astfel, analizând materialele dosarului judiciar prin coroborare cu materialele dosarului administrativ, respectiv argumentele participanților la proces, având în vedere faptul că, în prezenta cauză părțile nu au invocat, precum nici nu au probat prin probe pertinente că ar exista o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că ar exista o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că

între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare sau că, la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, –

Nu sunt temeiuri de a considera că acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209 din Codul administrativ, a fost respectată procedura de adresare în instanța de judecată, acțiunea a fost semnată și depusă personal de către reclamant, iar reclamantul poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ, –

Instanța de judecată ajunge la concluzia că, acțiunea în contencios administrativ înaintată de Arakelyan Marianna împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM, **cu privire la anularea actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil**, întrunește condițiile pentru admisibilitate unei acțiuni în contenciosul administrativ și respectiv, este pasibilă de examinare în fond.

Aprecierea instanței de judecată cu privire la **fondul acțiunii în contencios administrativ:** Audiind explicațiile participanților la proces, examinând circumstanțele de fapt și drept invocate prin prisma probelor pertinente și concludente administrate în proces, instanța de judecată ajunge la concluzia **că este legal și întemeiat să respingă ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ**, având în vedere argumentele reținute *infra.*

Obiectul juridic al acțiunii în contencios administrativ îl constituie cererea de chemare în judecată înaintată de Arakelyan Marianna împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM, cu privire la anularea actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil, **care constituie acțiune în obligare.**

Astfel, **în fapt**, apreciind obiectiv explicațiile participanților la proces prin coroborare cu înscrisurile care constituie parte integrantă a dosarului administrativ și a dosarului judiciar, pertinente și concludente pentru judecarea completă și obiectivă a cauzei prin prisma prevederilor art. art. 117 – 122, art. 130 CPC, instanța de judecată constată următoarele circumstanțele de fapt:

La data de 15 octombrie 2024, Arakelyan Marianna, cetățeancă a Republicii *****, născută la *****, s-a adresat Inspectoratului General pentru Migrație cu cerere de azil. (f.d.2-3 dosar administrativ)

Prin decizia nr. 6130/24/DAA din aceeași dată, Direcția Azil și Apatridie din cadrul Inspectoratului General pentru Migrație a dispus admiterea accesului la o nouă procedură de azil. (f.d.1 dosar administrativ)

În cadrul interviului desfășurat la data de 24 octombrie 2024, solicitanta de azil a relatat că, în jurul vârstei de 6 ani, respectiv în perioada 2002–2003, a părăsit ***** împreună cu părinții, din cauza conflictului armat, stabilindu-se în Republica Moldova. În anul 2015, aceasta s-a întors în *****, unde și-a înregistrat căsătoria cu un cetățean *****și a locuit acolo până în anul 2019.

În luna iunie 2019, pe fondul reluării conflictului armat dintre ***** și *****în regiunea *****, solicitanta a părăsit ***** împreună cu soțul său și cele două fiice, stabilindu-se temporar în Federația Rusă. Aceasta a menționat că soțul său era supus obligativității serviciului militar, iar în contextul conflictului, bărbații erau recrutați forțat în armată. Soțul a fost mobilizat, însă, în momentul unei scurte încetări a ostilităților, a fost eliberat, iar cei doi au profitat de această perioadă pentru a părăsi țara.

Ulterior, în ianuarie 2021, au părăsit Federația Rusă și au venit în Republica Moldova, unde solicitanta a depus o cerere de azil. Cererea respectivă a fost respinsă, însă din acel moment, aceasta nu a mai părăsit teritoriul Republicii Moldova.

În ceea ce privește motivele cererii de azil, solicitanta a declarat că refuză să se întoarcă în ***** din cauza temerii pentru siguranța proprie, a soțului și a copiilor săi, afirmând că doar în Republica Moldova se simte în siguranță. (f.d.20-22 dosar administrativ)

La data de 31 octombrie 2024, Direcția azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație a emis decizia nr.6556/24/DAA privind respingerea cererii de azil depuse de Arakelyan Marianna. (f.d.23-27 dosar administrativ)

În motivarea actului administrativ, autoritatea publică a indicat că, din analiza conceptului fundamental de temere bine întemeiată de persecuție, sub aspectul celor două elemente care îl compun, elementul subiectiv și cel obiectiv, nu rezultă existența unei temeri sau a unei probabilități de persecuție în sensul Convenției din 1951. Prin urmare, autoritatea a conchis că cererea lui Arakelyan Marianna nu îndeplinește condițiile prevăzute de art.17 alin.(1) din Legea nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova.

De asemenea, autoritatea a conchis că cererea lui Arakelyan Marianna nu îndeplinește nici condițiile necesare pentru acordarea protecției umanitare conform art.19 din Legea nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova.

Decizia menționată a fost notificată reclamantei la 31 octombrie 2024, fapt ce se confirmă prin semnătura reclamantei aplicată pe actul de comunicare. (f.d.28 dosar administrativ)

În continuare, nefiind de acord cu decizia autorității pârâte, în data de 02 decembrie 2024 reclamanta s-a adresat în instanța de contencios administrativ cu prezenta acțiune în contencios administrativ. (f.d.4 dosar judiciar)

În drept, în temeiul art. 277 – 278 din Codul de procedură civilă al Republicii Moldova, orice persoană care se consideră vătămată într-un drept, recunoscut de lege, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluţionare în termen legal a unei cereri se poate adresa instanţei judecătoreşti competente pentru anularea actului, repunerea în drept şi repararea prejudiciului.

Acţiunile în contenciosul administrativ se examinează de instanţele judecătoreşti respective conform normelor generale ale prezentului cod, cu excepţiile şi completările stabilite de legislaţia contenciosului administrativ.

În temeiul art. 195 Cod administrativ al RM, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu exceptia art. 169–171.

În temeiul art. 224 alin. (1) din Codul administrativ, examinînd acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri: a) în baza unei acțiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum și o eventuală decizie de soluționare a cererii prealabile, dacă acestea sînt ilegale și prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale;

b) în baza unei acțiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă și obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenției reclamantului de emitere a actului este întemeiată; c) în baza unei acțiuni în realizare, obligă la acțiune, tolerare sau inacțiune, dacă o astfel de pretenție a reclamantului este întemeiată; d) în baza unei acțiuni în constatare, constată existența sau inexistența unui raport juridic ori nulitatea

unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ, dacă raportul juridic există sau, respectiv, nu există ori actul administrativ individual sau contractul administrativ este nul; e) în baza unei acțiuni de control normativ, anulează în tot sau în parte actul administrativ normativ, dacă acesta este ilegal, sau constată nulitatea acestuia, dacă acesta este nul;

f) respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit. a)–e).

În temeiul art. 225 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ.

Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discrționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

În temeiul art.225 alin.(4) din Codul administrativ, alte limitări ale examinării judiciare în cauzele de contencios administrativ sînt reglementate expres prin legi speciale.

În temeiul art. 93 alin. (1) – (3) din Codul administrativ, (1) **fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția**, (2) prin derogare de la prevederile alin. (1), **fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale**, iar (3) reglementări suplimentare sau derogatorii sînt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Având în vedere circumstanțele de fapt constatate şi normele de drept aplicabile, instanța de judecată ajunge la concluzia să respingă ca neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ înaintată de Arakelyan Marianna împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM, cu privire la anularea actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil.

Ori, în temeiul art.16 din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova nr.270-XVI din 18.12.2008, în condițiile prezentei legi, pe teritoriul Republicii Moldova persoanei i se acordă una din următoarele forme de protecție: a) statutul de refugiat; b) protecție umanitară; c) protecție temporară; d) azil politic.

În temeiul art.17 alin.(1) din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova, **statutul de refugiat** se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține şi care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținînd nici o cetățenie şi găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal şi obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

În temeiul art.19 din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova, **protecția umanitară** se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase şi întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art.45 alin.(3) şi nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

În conformitate cu prevederile art.51 din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova, (1) **Cererea de azil se depune personal de către străin, de îndată ce:** a) s-a prezentat în punctul de trecere a frontierei de stat; b) se află pe teritoriul Republicii Moldova; c) în țara de origine a străinului cu drept de ședere în Republica Moldova au survenit evenimente care îl determină să ceară protecție. (2) Nu se admite depunerea cererilor de azil în afara teritoriului Republicii Moldova. (3) Autoritățile competente nu pot refuza primirea cererii de azil

pe motiv că a fost depusă tardiv. (4) Nu se admit cereri colective. (5) În cazul minorului neînsoțit, cererea de azil se depune de reprezentantul lui legal. (6) În cazul persoanei în privința căreia este instituită o măsură de ocrotire judiciară sub forma tutelei, cererea de azil se depune de către tutore, după numirea lui. (7) În cazul în care solicitantul nu știe să scrie, funcționarul care primește cererea completează cererea potrivit declarației orale a solicitantului. Cererea este semnată de solicitant, funcționar şi interpret. În cazul în care solicitantul nu poate semna, se aplică amprenta lui digitală.

Conform art.56 din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova, **la analizarea cererii de azil, se va ţine cont:** a) de vîrsta, de trecutul, inclusiv cel al rudelor apropiate, de identitatea, naţionalitatea, ţările şi locurile de reşedinţă anterioare, de cererile anterioare de azil, de rutele de tranzit, documentele de identitate şi de călătorie, de motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecţie; b) de faptele relevante referitoare la ţara de origine, la momentul luării deciziei, inclusiv de legile şi regulamentele din ţara de origine şi de modalitatea în care sînt aplicate; c) de declaraţiile şi documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informaţiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuţiei sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în ţara de origine; d) de situaţia individuală sau de circumstanţele personale ale solicitantului: reprezintă ele persecuţie sau vătămări grave; e) de acţiunile solicitantului, ulterioare părăsirii ţării de origine: au fost ele direcţionate exclusiv sau în principal spre crearea condiţiilor necesare depunerii cererii de azil, evaluării posibilităţii ca aceste acţiuni să conducă la persecuţie sau la cauzarea unor vătămări grave solicitantului în cazul reîntoarcerii în ţara de origine; f) de existenţa posibilităţii ca solicitantul să beneficieze de protecţia unei alte ţări, a cărei cetăţenie a dobîndit-o.

Potrivit art.60 din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova, (1) **După intervievarea solicitantului de azil, în baza informaţiei pregătite de Direcţia azil şi integrare, şeful acestei direcţii emite una din următoarele decizii:** a) recunoaşterea statutului de refugiat; b) acordarea protecţiei umanitare; c) respingerea cererii de azil. (2) Decizia privind acordarea protecţiei umanitare va cuprinde şi motivele nerecunoaşterii statutului de refugiat. (3) Orice decizie a Direcţiei azil şi integrare privind cererea de azil se comunică de îndată solicitantului în scris, prin comunicare directă sau prin trimitere poştală la ultima lui adresă declarată. La solicitare, se eliberează către ÎCNUR o copie de pe decizie. (4) În cazul acordării unei forme de protecţie, Direcţia azil şi integrare informează beneficiarul despre drepturile şi obligaţiile sale. (5) În cazul respingerii cererii de azil, în decizie se indică dreptul şi termenul în care solicitantul de azil poate ataca, precum şi obligaţia de a părăsi teritoriul Republicii Moldova la expirarea termenului de 15 zile de la data rămînerii irevocabile a deciziei privind respingerea cererii sale de azil.

Prin decizia nr.6556/24/DAA din 30.10.2024, Direcția azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație a respins cererea de azil depusă de Arakelyan Marianna pe motiv că aceasta nu îndeplinește condițiile necesare pentru recunoașterea statutului de refugiat prevăzute de art.17 alin.(1) din Legea nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova. Autoritatea publică a concluzionat că, din analiza conceptului fundamental de temere bine întemeiată de persecuție, sub aspectul celor două elemente care îl compun, elementul subiectiv și cel obiectiv, nu rezultă existența unei temeri sau a unei probabilități de persecuție în sensul Convenției din 1951.

Instanța de judecată reține că unul dintre temeiurile invocate de reclamantă pentru solicitarea azilului în Republica Moldova este teama de a se întoarce în *****, din cauza conflictelor armate recurente cu *****, care i-ar pune în pericol viața și siguranța personală,

precum și pe cea a membrilor familiei. Totodată, aceasta a subliniat că se simte în siguranță doar pe teritoriul Republicii Moldova, unde este deja integrată social împreună cu familia.

Instanța nu poate reține acest argument ca fiind relevant și întemeiat. Referitor la imposibilitatea de a reveni în țara de origine din cauza conflictului armat, Manualul referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților, prevede că persoanele constrânse să-și părăsească țara sa de origine ca rezultat al conflictelor armate internaționale sau militare nu sunt considerate în mod normal, refugiați.

Tot în acest context, Poziția Comună a Statelor Membre ale Uniunii Europene din 4 martie 1996 subliniază că referințele generale la conflicte armate sau războaie civile nu constituie, prin ele însele, o dovadă suficientă pentru acordarea statutului de refugiat. Frica de persecuție trebuie să aibă caracter individual și să se bazeze pe unul dintre motivele prevăzute în art. 1 lit. A din Convenția din 1951.

Mai mult, se constată că, reclamanta a părăsit ***** în anul 2019, stabilindu-se în Federația Rusă, fără a invoca amenințări directe asupra vieții sau libertății sale din partea statului armean, din motive de rasă, religie, naționalitate, opinie politică sau apartenență la un anumit grup social. Ea a părăsit legal țara, interacționând cu autoritățile statului, fără să fi fost arestată, reținută, condamnată ori urmărită penal, fapt ce denotă că nu se afla în vizorul autorităților naționale ca persoană ce ar prezenta un pericol.

În acest sens, art.45 din Legea nr.270/2008 privind azilul în Republica Moldova, statuează că, (1) Actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art.17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art.15 alin.(2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărîrea Parlamentului nr.1298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sînt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit.a).

(2) Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin.(1) pot să ia forma: a) actelor de violență fizică şi psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; b) măsurilor legale, administrative, polițienești şi/sau judiciare care sînt discriminatorii sau care sînt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate; d) imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci cînd îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvîrșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art.17; f) abuzurilor şi actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor şi actelor discriminatorii împotriva minorilor.

(3) Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă şi individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

De asemenea, art.48 alin.(1) al Legii privind azilul în Republica Moldova, prevede că, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior

părăsirii țării de origine, cât şi pe cele care s-au desfăşurat ulterior părăsirii țării sale de origine, iar în sensul dat, reclamantul nu a prezentat nici o probă privind existența riscului de a fi persecutat în țara sa de origine pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, astfel fiind supus unui pericol pentru viața și integritatea personală.

Instanța de judecată constată că, argumentele reclamantei, bazate pe dorința de a rămâne în Republica Moldova alături de familie, nu intră în sfera protecției internaționale, fiind de natură economică, familială sau personală, și, prin urmare, nu pot fundamenta acordarea statutului de refugiat.

În consecință, instanța apreciază că reclamanta se încadrează în categoria unui migrant economic, nu a unui solicitant eligibil pentru protecție internațională. Potrivit definiției internaționale, „emigrantul economic" este acea persoană care părăsește voluntar țara de origine din motive care nu țin de o temere bine întemeiată de persecuție sau de riscuri grave.

Prin urmare, instanța constată că reclamanta nu a reușit să susțină prin probe pertinent și concludente afirmațiile sale de teamă față de o posibilă persecuție sau vătămare gravă în cazul revenirii în Republica *****. În speță, nu rezultă că autoritățile statului de origine i-ar fi aplicat vreodată măsuri care să îi pună în pericol viața, libertatea sau integritatea. Iar în absența unor dovezi specifice și directe privind existența unor acte ori acțiuni ale autorităților din statul de origine care ar putea pune în pericol viața, libertatea sau integritatea solicitantei, afirmațiile acesteia sunt apreciate ca fiind generale și neîntemeiate, neputând susține existența unei temeri reale și bine întemeiate de persecuție.

Așadar, temerea exprimată de solicitantă nu îndeplinește criteriile obiective și subiective prevăzute de legislația în vigoare, iar instanța apreciază că nu există o probabilitate reală ca, în cazul întoarcerii în Republica *****, viața ori integritatea corporală a acesteia să fie supuse unui risc serios. Nu au fost administrate probe suficiente care să conducă la concluzia că, în cazul întoarcerii în țara de origine, solicitanta ar putea fi supusă unor acțiuni ce ar conduce la încălcarea drepturilor sale fundamentale, în sensul art. 45 alin. (1) și (2) din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, care să constituie acte de persecuție ori tratamente inumane sau degradante.

Instanța mai reține că solicitanta beneficiază de protecția autorităților naționale ale statului de origine, iar din ansamblul materialului probator nu rezultă că aceste autorități ar fi întreprins vreodată măsuri împotriva sa care să pună în pericol viața, libertatea sau demnitatea acesteia

Astfel, analizând argumentele expuse de reclamant în cererea de chemare în judecată, în coraport cu circumstanţele de fapt ale speţei și cadrul legal aplicabil, instanța de contencios administrativ concluzionează asupra faptului că, activitatea administrativă efectuată de autoritatea publică pârâtă este una legală și întemeiată, fiind efectuată în strictă conformitate cu prevederile legislației. Prin urmare, instanța nu a constatat admiterea de încălcări la emiterea actelor administrative contestate, legalitatea acestora nefiind pusă la îndoială de către instanța de judecată și nefiind combătută prin probe pertinente și concludente de către reclamant, circumstanțe care în consecință constituie temei de respingere a cererii de chemare în judecată depusă de Arakelyan Marianna, ca fiind neîntemeiată.

Subsecvent, în conformitate cu art. 225 alin. (2) din Codul administrativ, verificând modul de exercitare de către autoritatea publică a dreptului discreționar, instanța reține că la examinarea cererii de azil depuse de solicitant, autoritatea publică și-a exercitat atribuțiile cu

respectarea limitelor impuse de lege, ținând cont de toate faptele relevante ale cauzei și acționând în conformitate cu scopul urmărit de norma legală incidentă.

Instanța de judecată subliniază că, pentru a fi anulat un act administrativ, reclamantul, exercitând dreptul său la acțiune, urmează nu doar la general să-și expună dezacordul cu activitatea administrativă, ci să-și întemeieze cererea de chemare în judecată pe prevederile exprese a legii: 1) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate; 2) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, urmează să facă referire la normele juridice care reglementează competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia; 3) în cazul în care invocă că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, urmează să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

Astfel, instanța de judecată conchide că încălcările revendicate prin prezenta acțiune, nu își găsesc confirmare prin prisma cadrului normativ în vigoare la data desfășurării activității administrative, argumentele părții reclamante în acest sens fiind întemeiate pe interpretarea eronată a normelor de drept material și pe argumente neprobate.

Având în vedere faptul că instanța de judecată s-a expus asupra argumentelor de principiu invocate de partea reclamantă, în rest, instanţa de judecată respinge argumentele reclamantului, reprezentantului reclamantului și consideră că nu este necesar să răspundă la fiecare în parte, acestea fiind vădit neîntemeiate şi inadmisibile, ori, în sensul jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, articolul 6 § 1 din Convenţia Europeană pentru apărarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului obligă, inter alia, instanţele naţionale să examineze adecvat declarațiile, argumentele şi probele, cu toate acestea, deşi articolul 6 § 1 al Convenției obligă instanţele să-și motiveze deciziile, acesta nu poate fi interpretat ca impunând instanțelor să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument (a se vedea Van de Hurk v. the Netherlands, 19 aprilie 1994, §§ 59 și 61, Series A nr. 288, și Burg v. France (dec.), nr. 34763/02, ECHR 2003-II).

Întinderea obligaţiei de a-și motiva deciziile poate varia în conformitate cu natura deciziei şi trebuie determinată în lumina circumstanţelor cauzei (a se vedea Ruiz Torija v. Spain și Hiro Balani v. Spain, 9 decembrie 1994, Series A nr. 303-A și 303-B, § 29 și, respectiv, § 27; și Helle v. Finland, 19 decembrie 1997, § 55, Reports of Judgments and Decisions 1997-VIII, inclusiv hotărârea Curţii Europene a Drepturilor Omului pronunţată în pricina Fomin v. Moldova, nr. 36755/06, § 31, 11 octombrie 2011).

În concluzie, **ținând cont de circumstanțele constatate și normele de drept reținute supra, întru respectarea principiului legalității procesului judiciar și respectiv, al dreptului la un proces echitabil, cu respectarea limitelor controlului judecătoresc,** deoarece actul administrativ individual de respingere a cererii este legal și întemeiat în fond și prin acesta reclamantul nu este vătămat în drepturile sale, **instanța de judecată ajunge la concluzia să respingă ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ** înaintată de Arakelyan Marianna împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM, cu privire la anularea actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil, în conformitate cu art. 224 alin. (1) lit. f), art. 225, 226 din Codul administrativ – **deoarece nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit. b) alin. (1) al art. 224 Cod administrativ al RM.**

Compensarea cheltuielilor de judecată: În temeiul art.94 alin.(1) Cod de procedură civilă al RM, aplicabil prin prisma art. 195 Cod administrativ, instanţa judecătorească obligă

partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părţii care a avut câştig de cauză cheltuielile de judecată, context în care, deoarece acțiunea în contencios administrativ se respinge, se constată că, la cererea reclamantului, nu există temei de compensare a cheltuielilor de judecată.

Partea dispozitivă: În conformitate cu prevederile art. art. 236, art. 238 – 241, art. art. 277 – 278 Cod de procedură civilă al Republicii Moldova, art. 224 alin. (1) lit. f), art. 225, 226 și art. 232 Cod administrativ al Republicii Moldova, în urma deliberării, instanța de judecată, –

H o t ă r ă ș t e:

A **respinge ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ –** înaintată de Arakelyan Marianna împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI al RM, cu privire la anularea actului administrativ individual și obligarea autorității publice să emită act administrativ individual favorabil.

Se explică că, hotărârile în fond se motivează în scris în termen de 45 zile lucrătoare de la înregistrarea cererii de apel depuse în termen sau în termen de 45 zile lucrătoare de la depunerea unei cereri de motivare a hotărîrii. Cererea de motivare a hotărîrii se depune în termenul de decădere de 15 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărîrii, în temeiul art. 226 alin. (2) Cod administrativ al RM.

Hotărârea este cu drept de **apel la Curtea de Apel Centru** în termen de 30 de zile calculate de la data pronunțării dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Președintele ședinței, judecător – Elena Bolocan

Copia corespunde originalului, judecător Elena Bolocan

Actul judecătoresc este public și poate fi accesat pe pagina web a instanței www.jc.instante.justice.md.